

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/553/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415213147
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4415213147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľky: P. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. D., N.. T. XXXX/X, t. č. bytom K. XX, X tv, XXXX A., Dánske kráľovstvo, zastúpená JUDr. Vladimírom Lamačkom ml., advokátom, so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti povinnej: P. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. D., N.. republiky XXXX/X, zastúpená advokátska kancelária Timoranská & Štofková, s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, IČO: 36 813 401, o určenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 15. marca 2016 č. k. 16C/427/2015-72 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh navrhovateľky zamietol a o trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 62 ods. 1, 2, 3, 4, § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine a konštatovaním, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný. Súd mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľka študovala na Strednej odbornej škole hotelových služieb a obchodu v Nových Zámkoch. Dňa 26. 03. 2014 požiadala o prerušenie štúdia v šk. roku 2013/2014, kedy navštevovala III. D triedu, študijný odbor pracovník marketingu, od 01. 04. 2014 zo zdravotných dôvodov v zmysle predloženej lekárskej správy vydanej MUDr. Margitou Lorándovou, pediatrom. Rozhodnutím pod č. 190/2014/Sá zo dňa 27. 03. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 01. 04. 2014, bolo prerušené štúdium P. Y. od 01. 04. 2014 zo zdravotných dôvodov. V zmysle odôvodnenia rozhodnutia, ak pominú dôvody prerušenia štúdia po uplynutí času prerušenia štúdia najneskôr do 3 rokov, žiačka pokračuje v odbore a ročníku, v ktorom bolo štúdium prerušené, t. j. v 3. ročníku študijného odboru 6405 K, pracovník marketingu, dennou formou. Rozhodnutie navrhovateľka osobne prevzala 28. 03. 2014 a vzdala sa možnosti odvolania. Od 28. 03. 2014 navrhovateľka býva v Dánsku u otca, ktorý jej podľa vlastného vyjadrenia zabezpečuje bývanie, stravu, ošatenie, náklady na cestovné do školy, ako aj výdavky v súvislosti so záujmovými aktivitami. Z oznámenia o úhrade nájomného (domového poplatku za družstevný byt), príspevku na spoločnú anténu a doložky týkajúcej sa spätného odkupu ku dňu 01. 01. 2016 mal súd preukázané mesačné výdavky otca navrhovateľky na nájomné a úhrady spojené s užívaním bytu, ktoré sa zvýšili na sumu 7.566 dánskych korún, čo v prepočte predstavuje sumu 1.016,60 eura. Navrhovateľka splnila podmienky pre registráciu podľa § 8 Výkonného nariadenia č. 474 z 12. 05. 2011 týkajúceho sa pobytu cudzincinca v Dánsku podľa nariadení EÚ a je registrovaná ako občan EÚ s právom na pobyt v Dánsku. Z potvrdenia (230396-2126) vyplýva, že navrhovateľka navštevovala výučbu dánskeho jazyka v centre pre vzdelávanie dospelých vo Frederiksbergu a to v období od 05.

01. 2015 do 15. 05. 2015. Navštevovala výučbu dánčiny, modul 1 a dňa 21. 04. 2015 zložila skúšku k modulu 1. Od 05. 10. 2015 pokračuje s výučbou dánčiny a bude navštevovať všetkých päť modulov, ktoré budú zakončené skúškou z dánskeho jazyka. Z uvedených listinných dôkazov nemal súd jednoznačne preukázané, že navrhovateľka pokračuje v štúdiu v študijnom odbore, ktorý navštevovala v Slovenskej republike, je nepochybné, že dovŕšila vek 18 rokov, sama sa rozhodla prerušiť štúdium strednej školy, kde študovala a získavala vzdelanie a odišla za svojim otcom do Dánska, kde študuje len dánsky jazyk. Súd mal za to, že táto forma štúdia nie je štúdiom, ktoré by malo charakter riadneho štúdia a ukončenia vzdelania v odbore, v ktorom študovala. Jedná sa len o štúdium jazyka. Sama navrhovateľka uviedla, že počas prázdnin brigádovala, i napriek tomu, že ani v tom období neovládala dostatočne dánsky jazyk a bola schopná privyrobiť si 400-500 eur mesačne. V zmysle predložených dokladov sa jednalo o príjem 7.264,03 dánskych korún zo dňa 07. 08. 2015, čo v prepočte je 976,03 eura a zo dňa 31. 08. 2015 vo výške 3.487,71 dánskych korún, v prepočte 468,62 eura. Podľa jej tvrdení jej otec momentálne žiadny príjem nemá, o čom však nepredložila súdu žiadne listinné dôkazy, rovnako nevydokladovala jeho úspory a v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno s tým, že pri určení výživného súd skúma a zohľadňuje i finančnú situáciu rodiny, v ktorej navrhovateľka býva. I napriek týmto skutočnostiam je navrhovateľka v Dánsku, nevrátila sa na Slovensko, aj keď je bez akýchkoľvek príjmov. Z týchto dôvodov nie je možné stotožniť sa s tvrdeniami navrhovateľky, ktoré sú rozporné s tým, že vlastne otec navrhovateľky uviedol, že sa o ňu postará a že nebude môcť žiadať o žiadne príspevky od štátu. Je nelogické, aby navrhovateľka zostávala v prostredí, kde nemá zabezpečenú akúkoľvek istotu, ani žiadny príjem. Súd zdôraznil, že navrhovateľka ako dospelá sa sama rozhodla odísť za otcom do zahraničia, uvedomujúc si neskončené stredoškolské štúdium a nemožnosť pokračovať v štúdiu, pretože neovládala jazyk krajiny. I napriek tomu sa zamestnala a mala príjem, v podstate so vzdelaním, ktoré dovtedy mala ukončené, t. j. základné. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by vzťahy medzi účastníkmi boli natoľko narušené, že navrhovateľka bola nútená vycestovať do krajiny, kde neovládala jazyk a nemohla pokračovať v štúdiu. Vzniknuté vzťahy sa snažili riešiť návštevou odborníka na žiadosť matky zo dňa 08. 01. 2013, tak ako to vyplýva zo správy Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie. Súd danú situáciu vyhodnotil tak, že navrhovateľka sa momentálne nepripravuje štúdiom na ďalšie povolanie, ako plnoletá osoba so základným vzdelaním sa rozhodla odísť do krajiny, ktorej neovládala jazyk a vedela, že nebude môcť pokračovať v začatom stredoškolskom štúdiu. Jazykové štúdium navrhovateľky súd v čase rozhodovania nepovažoval za štúdium, ktorým by sa pripravovala na povolanie, nemá zdravotné problémy, pre ktoré by sa nemohla zamestnať, má ukončené základné vzdelanie, a preto návrh navrhovateľky na určenie výživného zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa ním zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkla súdu prvej inštancie, že nesprávne vyhodnotil zistený skutkový a dôkazný stav. V rámci dokazovania v súdnom konaní preukázala status aktívnej študentky, osoby, ktorá v dôsledku zatiaľ neukončenej prípravy na budúce povolanie nie je schopná sa samostatne živiť, pričom konštatácia súdu o tom, že nepreukázala pokračovanie v študijnom odbore študovanom v Slovenskej republike aj v Dánskom kráľovstve, je neadekvátne, pretože takáto podmienka pre reálne plnenie vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu nevyplyva zo žiadnej právnej normy a samotná povinná sa na súdnom pojednávaní vyjadrila, že nech sa vráti do spoločnej domácnosti s povinnou, ktorá sa bude o ňu starať, a teda povinná predpokladá a je si vedomá určitej miery nákladov na plnenie si zákonnej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k svojej dcére. Rovnako je irelevantné, či jej otec má nejaké úspory, aký je jeho príjem, pretože tento nie je účastníkom tohto súdneho konania a ona už býva v Dánskom kráľovstve počas jazykového štúdia osobitne od svojho otca. Konajúci súd si zamieňa termín brigádnickej práva a zamestnanie s pravidelným príjmom zo závislej činnosti a v tomto smere dospel k neštandardným záverom, keď len jednostranne v jej neprospech vyhodnotil zistený skutkový a dôkazný stav.

3. Povinná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhla napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Podľa jej názoru navrhovateľka v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala status aktívnej študentky, osoby, ktorá v dôsledku zatiaľ neukončenej prípravy na budúce povolanie nie je schopná sa samostatne živiť. Navrhovateľka na základe vlastného rozhodnutia opustila spoločnú domácnosť, prerušila štúdium na strednej škole, bez toho, aby sa s ňou akýmkoľvek spôsobom poradila. Rovnako ako súd prvej inštancie nepovažuje štúdium navrhovateľky v Dánsku, kde študuje dánsky jazyk na jazykovej škole, za prípravu na budúce povolanie, keď na Slovensku nedokončila riadne strednú školu. Na základe svojej voľby odišla za otcom, ktorý čestne prehlásil, že sa

o navrhovateľku postará. Navrhovateľka nebola nútená odísť do krajiny, ktorej jazyk nepoznala, nebola nútená ani prerušiť štúdium na strednej škole. Ako konštatoval súd prvej inštancie, nie je logické, aby navrhovateľka zotrvala v prostredí, kde nemá zabezpečenú istotu, ani žiadny príjem, ako sama uvádza v návrhu, ako i v priebehu konania. Má za to, že navrhovateľka má aj v súčasnosti príjem, keď sa jej oplatí byť v Dánsku a učiť sa jazyk, vzhľadom na vysoké životné náklady v tejto krajine. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka je schopná sama sa živiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 65, § 66 Civilného mimosporového poriadku, ďalej CMP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

5. Podľa § 395 ods. 1 CMP, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 395 ods. 2 CMP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudli účinnosť zákony č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, ktoré zrušili dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 395 ods. 1 CMP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je v § 396 ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 161/2015 Z. z., a teda právnu úpravu Civilného mimosporového poriadku a v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 CMP (na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak) i právnu úpravu CSP, nakoľko CMP v jeho prvej časti, v § 59 až § 73, obsahuje úpravu len niektorých ustanovení o odvolaní, preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní navrhovateľky bolo potrebné aplikovať i právnu úpravu štvrtej časti CSP o odvolaní.

9. Predmetom konania je návrh navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti povinnej - matke navrhovateľky, podaný na Okresný súd Nové Zámky dňa 30. 06. 2015. Podaným návrhom navrhovateľka žiadala, aby súd zaviazal povinnú prispievať na jej výživu výživným vo výške 150 eur mesačne, a to vždy do 15. dňa toho-ktorého kalendárneho mesiaca. Z odôvodnenia návrhu vyplýva, že navrhovateľka bola na čas po rozvoде manželstva rodičov zverená do osobnej starostlivosti matke (povinnej v tomto konaní), a otec bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 3.500,-Sk mesačne (116,179 eura), počnúc od 01. 02. 2008. V dôsledku vážneho narušenia vzťahov s matkou sa navrhovateľka odsťahovala bývať k otcovi T. Y. do Dánskeho kráľovstva. Otec sa o ňu stará, a to jednak tým, že jej zabezpečuje bývanie, stravu, ošatenie, vreckové a jednak tým, že jej hradí výdavky na štúdium. V súčasnosti študuje na jazykovej škole VVF FREDERIKSBER. Navrhovateľka uviedla, že u otca býva, počnúc od 28. 03. 2014. Povinná napriek existencii jej zákonnej povinnosti prispievať na jej výživu, jej finančne neprispieva na uspokojovanie žiadnej z jej základných životných potrieb, ani tvorbu úspor a podobne. Ďalej dôvodila, že v súčasnej dobe je študentkou jazykovej školy, nie je zamestnaná v pracovnom pomere, teda nie je zárobkovo činná, keďže sa sústavne pripravuje na budúce povolanie, a preto je zrejmé, že nie je schopná sa sama živiť. Preto má za to, že vyživovacia povinnosť povinnej voči nej je daná.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

12. Vyživovacia povinnosť rodiča k dieťaťu nie je obmedzená dosiahnutím určitého veku dieťaťa, t.j. ani dosiahnutím plnoletosti. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom tak, ako ju vníma Zákon o rodine, trvá do času, pokiaľ dieťa nie je schopné sa samé živiť. K posudzovaniu tejto okolnosti je pritom potrebné

prístupovať individuálne. Dieťa môže byť spravidla schopné sa samostatne živiť po ukončení strednej školy, alebo prípadne až po ukončení štúdia na vysokej škole.

13. Teleológia § 62 ods. 1 Zákona o rodine je zásadne postavená na myšlienke človeka plne zodpovedného za svoj osud. Od okamihu nadobudnutia schopnosti samé sa živiť má dieťa svoje príjmové pomery objektívne vo svojich rukách, je „strojom svojho šťastia“. Záleží spravidla len na ňom, v akých majetkových pomeroch bude žiť, pokiaľ v tomto ohľade nebude aktívne, negatívne dôsledky si ponese samé. Zmyslom a účelom teda je, že pokiaľ je dieťa už objektívne schopné si samé svoje potreby uspokojovať, bolo by nespravodlivé pričítať jeho eventuálnu pasivitu v tejto sfére na ľarchu jeho rodičov v tom zmysle, že by rodičia boli povinní naďalej svoje dieťa živiť (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2306/12).

14. Okolnosť trvania vyživovacej povinnosti rodičov je odôvodnená štúdiom, keď je úlohou rodiča viesť dieťa k získaniu vzdelania a tým potrebných predpokladov na sebarealizáciu. Aplikačná prax v súvislosti s touto otázkou vyvodila záver, že pre nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť sú dané podmienky až ukončením štúdia, pričom z uhľa pohľadu prípravy dieťaťa na povolanie sa končí dosiahnutím prvého najvyššieho stupňa vzdelania v bežnom vzdelávacom procese, v rámci ktorého sa dieťa sústavným štúdiom pripravuje na výkon budúceho povolania. Pojem sústavná príprava na budúce povolanie definujú viaceré zákony, napr. zákon č. 600/2003 <. Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 <. Z. z. o sociálnom poistení, za sústavnú prípravu dieťaťa na povolanie podľa § 4 tohto zákona považuje štúdium organizované na strednej škole dennou formou, alebo ktoré sa uskutočňuje na vysokej škole dennou formou.

15. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka ako študentka Strednej odbornej školy hotelových služieb a obchodu, Zdravotnícka 3, Nové Zámky mala v období od 01. 09. 2011 do 31. 03. 2014 štúdium na tejto škole zo zdravotných dôvodov prerušené. Na základe rozhodnutia Strednej obchodnej školy hotelových služieb a obchodu, Nové Zámky zo dňa 27. 03. 2014 č. 190/2014/Sá bolo štúdium navrhovateľky na tejto škole prerušené aj následne, od 01. 04. 2014, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že ak pominú dôvody prerušenia, najneskôr do 3 rokov, žiačka pokračuje v odbore a ročníku, v ktorom bolo štúdium prerušené. Z obsahu spisu rovnako vyplýva, že navrhovateľka od 28. 03. 2014 žije v Dánskom kráľovstve, kde sa odsťahovala k otcovi, ktorý zabezpečoval jej starostlivosť a výživu, pričom súčasne je zrejme, že navrhovateľka mala sama príjem i z brigádnickej činnosti. V Dánskom kráľovstve navrhovateľka navštevuje výučbu dánskeho jazyka, pričom výsledkom ukončenia jazykovej školy bude certifikát vydaný školou, že ovláda dánsky jazyk slovom i písmom.

16. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie návrh navrhovateľky považoval za nedôvodný, nakoľko dospel k záveru, že navrhovateľka sa momentálne nepripravuje štúdiom na výkon budúceho povolania, a táto nadobudla schopnosť sama sa živiť, takýto záver súdu prvej inštancie je správny. Rovnako ako súd prvej inštancie, i odvolací súd je toho názoru, že štúdium jazyka v Dánskom kráľovstve, tak ako sa mu aktuálne venuje navrhovateľka, nie je takým štúdiom, ktoré by viedlo k systematickej príprave navrhovateľky na výkon budúceho povolania vo zvolenom študijnom odbore, keď takýmto štúdiom navrhovateľka nadobudne schopnosť komunikácie v dánskom jazyku, nie však predpoklady na výkon budúceho povolania v zvolenom odbore. Navrhovateľka bola študentkou strednej odbornej školy, ktorej štúdiom a jeho ukončením by bolo možné konštatovať, že získala predpoklady na výkon budúceho povolania. Toto štúdium však navrhovateľka z vlastnej vôle prerušila, pričom v čase rozhodovania odvolacieho súdu v podstate ukončila, keďže uplynula doba 3 rokov, v ktorom navrhovateľka v prerušenom štúdiu (na základe rozhodnutia zo dňa 27. 03. 2014 č. 190/2014/Sá) nepokračuje. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že aplikačná prax súdov ustálila, že u detí plnoletých, na rozdiel od detí maloletých, je treba na vyživovaciu povinnosť nahliadať optikou výrazne odlišnou, keď plnoleté dieťa by malo byť zásadne schopné postarať sa o seba a dôvod pre určenie vyživovacej povinnosti by preto mal byť odôvodnený konkrétnymi okolnosťami prípadu. Ak teda voľba navrhovateľky smerovala k tomu, že v štúdiu na strednej škole na Slovensku, ktorého ukončením by získala predpoklady na výkon budúceho povolania, riadne nepokračovala, za sústavnú prípravu navrhovateľky na výkon budúceho povolania nie je možné považovať výuku jazyka v krajine pôsobenia navrhovateľky z dôvodu, že tento jazyk neovláda, pretože tak, ako už správne konštatoval súd prvej inštancie, takáto forma štúdia nie je prípravou navrhovateľky na výkon budúceho povolania. Preto možno ustáliť rovnaký záver, k akému dospel súd prvej inštancie, a to taký, že navrhovateľka nadobudla schopnosť sama sa živiť, ktorá skutočnosť neodôvodňuje trvanie vyživovacej povinnosti zo strany

povinnej - matky a správne viedla súd prvej inštancie k zamietnutiu návrhu navrhovateľky. Napokon i z navrhovateľkou podaného odvolania vyplýva, že táto aktuálne žije v Dánskom kráľovstve osobitne od svojho otca, čomu nasvedčuje konštatovanie, že navrhovateľka nielen objektívne, ale i fakticky je schopná sama sa živiť a dosahovať pravidelný príjem na uspokojovanie jej životných potrieb. Z hľadiska ustálenia záveru o nadobudnutí schopnosti navrhovateľky samej sa živiť, premietnutom následne v rozhodnutí súdu prvej inštancie o zamietnutí jej návrhu, potom už neboli relevantné tie skutočnosti, ktorý z rodičov navrhovateľky a v akej miere má aktuálne schopnosti a možnosti prispievať na jej výživu. Rovnako na uvedené nemá vplyv ani vyjadrenie povinnej, uvádzané navrhovateľkou v podanom odvolaní, že povinná si je vedomá istej miery zodpovednosti za výživu navrhovateľky, a to vzhľadom na povinnou udávané, že sa bude o navrhovateľku starať, pokiaľ sa vráti na Slovensko, pretože zákonná vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu je determinovaná schopnosťou dieťaťa samo sa živiť, a nie tým, s ktorým rodičom plnoleté dieťa zdieľa spoločnú domácnosť. Odvolací súd k uvedenému len okrajovo dopĺňa, že aplikačná prax vychádza z elasticity rodičovskej vyživovacej povinnosti vyplývajúcej z časovo neobmedzeného trvania pokrvných zväzkov a je možné i obnovenie vyživovacej povinnosti napríklad v prípade, keď sa dieťa pre štúdium rozhodne neskôr.

17. S ohľadom na dôvody uvedené vyššie odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 a § 57 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže v zmysle ustanovenia § 57 CMP v konaní podľa Civilného mimosporového poriadku o povinnosti nahradit' trovy konania rozhoduje súd len na návrh, pričom zo strany povinnej ako úspešnej účastníčky konania v odvolacom konaní takýto návrh podaný nebol, o trovách konania účastníkov v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 52 CMP.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).